

IF LYSENG
FODBOLD
MB

TEKST: MORTEN BRUUN. FOTOS: HENRIK BJERREGRAV

Målrettet mangel på målrettethed

14. januar. Nul grader. Tåge. Træningstid kl. 20.00. Danmark spiller VM-håndbold i fjerneren. IF Lysengs U19-afdeling starter træningen op til den nye sæson. Hvad lugter det af? Ti fremmødte? Ikke hos os. Vi var 45 store stærke drenge.

Det er en kendt sag, at en af fodboldverdenens største udfordringer er at fastholde de store drenge i en periode, hvor skole, arbejde, kørekort, fester og piger begynder at fylde mere og mere. I vores del af byen er der også masser af søde piger, men det betyder ikke, at drengene holder op med at spille fodbold. I efteråret 2013 havde vi i IF Lyseng fire 11-mandshold i vores U19-afdeling. Hvorfor? Blandt andet på grund af vores målrettede mangel på målrettethed.

Det er i den grad min oplevelse, at al den udmærkede seriositet, som man med rette byder topspillerne i eliteklubberne, får breddespillerne i de mindre klubber til at mistrives.

65 spillere og fire hold

Jeg har aldrig kunnet forstå, hvorfor så mange stopper med at spille fodbold, når de kommer op i de ældste teens, så da jeg blev fyret som superligatræner i SønderjyskE satte jeg mig for at ville bevise, at frafaldet primært skyldes, at de unge mennesker får de forkerte tilbud. Samme dags aften, den 1. maj 2006, blev jeg "ansat" som træner for IF Lysengs U11 drenge, og via et par omveje er jeg landet som årgangsansvarlig og træner for andetholdet for U19 drengene i samme klub. Mange spillere er stoppet undervejs, det må jeg erkende, men endnu flere har holdt ved. På min liste over nogenlunde sikre spillere til foråret 2014 står der i skriven-de stund 65 navne.

Vi har nogle fordele i IF Lyseng, der som udgangspunkt er en meget stor klub. Der starter 70-80 små fodboldspillere i hver årgang, så selvfølgelig skal vi kunne fastholde en del af dem. Men det står ingen steder skrevet, at vi skal kunne mønstre fire 11-mandshold i U19-årgangen, mens andre lignende klubber kun kan stille et enkelt. Vi må gøre noget rigtigt.

Selvfolgelig må de gå til fest dagen før kamp

For det første erkender vi, at vi er en breddeklub ud fra min egen definition om, at al under Liga og Division er bredde. Når vi

"I mine øjne er der alt for mange klubber, som behandler deres teenagere som elitespillere og træner dem derefter med alt, hvad dertil hører af krav om træningsmængde, passion og punktlighed. Og det er en kæmpefejl."

Morten Bruun, U19 træner i IF Lyseng

snakker U17 og U19. Vores naboer fra AGF er en rendyrket eliteklub, og der tager de bedste spillere fra Aarhus og omegn hen. Også dem fra Lyseng. Og det er fint, for i IF Lysengs U19 afdeling er de allerbedste spillere de eneste, vi ikke har et tilbud til.

I mine øjne er der alt for mange klubber, som behandler deres teenagere som elitespillere og træner dem derefter med alt, hvad dertil hører af krav om træningsmængde, passion og punktlighed. Og det er en KÆMPEFEJL.

I IF Lyseng træner vi to gange om ugen, man behøver ikke at komme til træning, man behøver ikke melde afbud, man må gerne tage til gymnasiefest dagen før en kamp, vi holder ingen taktikmøder og gør i det hele taget en dyd ud af hele tiden at komme de unge mennesker i møde. Jeg hører så tit, at unge mennesker er alt for blødsødne i dag, at de "slår op i bannen" og ikke er særligt gode til at bide tænderne sammen. Det er muligt, men hvis vi så bare lægger armene over kors og tilbyder noget, de ikke gider være en del af, hvem vinder så? Ingen.

Med alle de alternativer, som de unge mennesker har til at spille fodbold, så er det i hvert fald stensikkert, at de ikke orker at gå til fodbold, hvis de her bliver mødt med en masse krav og efterfølgende bebrejdelser, hvis de ikke kunne leve op til kravene. Den slags er der masser af i skolen og på arbejdspladsen, så derfor skal fodbolden være et frirum. Og er den ikke det, så stopper de da bare med at spille fodbold.

Det eneste ufravigelige krav, vi stiller til alle, er, at de skal betale kontingent. Hvis de kommer hver gang, koster det 15 kroner

pr. gang at gå til fodbold. Hvis de kun møder op et par gange om måneden, koster det 100 pr. gang. Det bestemmer de selv.

Man må gerne springe en træning over

Min kongstanke med det projekt, som egentlig ikke er et projekt, men som alligevel har været i næsten otte år nu, er at de unge mennesker for alt i verden ikke må føle sig pressede af fodbolden. Og det tror jeg desværre, at mange gør på grund af den vel mente, men ikke desto mindre meningsløse målrettethed, som alt for mange breddespillere bliver mødt med. Det er derfor, at den "målrettede mangel på målrettethed" er blevet vores rettesnor.

Den afgørende pointe i formuleringen er, at vi gør tingene på vores måde, fordi vi har VALGT det. Vi har valgt at træne to gange om ugen, fordi vi synes, at tre er for mange, vi har valgt at være ligeglade med, om folk kommer til træning, fordi vi anerkender, at noget kunne være vigtigere, og vi har valgt at møde til kamp blot tre kvarter før kick off, fordi det kun tager et kvarter at klæde om og et kvarter at varme op og fordi taktikmøder er spild af tid, osv. Det er ikke, fordi vi er dovne eller skodesløse eller ligeglade. Det er vi ikke. Men vi er tydelige og målrettede i vores mangel på målrettethed.

På den måde er det lykkedes os at skabe en atmosfære af lethed i gruppen. Alle glæder sig til træning og kamp, fordi vi er enige om, at en fodboldkamp i B-, A- eller M-rækken ikke har nogen betydning for vores liv overhovedet. Det er det signal, vi ønsker at sende, og det kan man ikke gøre ved bare at italesætte det. Det gennemskuer de unge jo lynhurtigt. For de er mindst lige så begavede, som vi var. >

> **Alle får 67 et halvt minuts spilletid**

På samme måde kan det heller ikke nytte noget at stå og fortælle de unge mennesker, at de er ligeværdige, hvis de ikke er det. Men det er de i IF Lyseng's U19 afdeling. De er ikke lige dygtige, men de er lige værdige. I det begreb ligger, at alle får den samme behandling, hvad enten de spiller på hold 1, 2, 3 eller 4. I det omfang, det nu kan lade sig gøre, for i vores klub er det desværre sådan, at man har besluttet, at de lavest rangerede hold ikke kan få lov til at spille på opvisningsbanen, og at det som udgangspunkt er de lavest rangerede hold, som "arver" spilletøjet fra de bedste hold, når de skal have nyt. Men fred nu med det. IF Lyseng er en fantastisk klub, og vi behøver ikke at være enige om alt.

Det, som vi kan gøre, er, at sætte handling bag ordene. I vores afdeling er der visse nuancer omkring tildeling af spilletid, men jeg kan af et ærligt hjerte sige, at i de cirka 150 ungdomskampe, som jeg efterhånden har stået for, er spilletiden ALTID blevet tildelt i ligelige mængder.

Det vil sige, at vi skifter tre spillere ud midtvejs i første halvleg, tre i pausen og tre midtvejs i anden halvleg. Så vil den skarpe læser indvende, at to spillere ud af de 14 får fuld spilletid. Det er også rigtigt. Det gør vores målmand og vores anfører. Men det er kun, fordi matematikken ellers bliver for kompliceret. Jeg er nemlig sproglig student.

Fordele ved denne fremgangsmetode er i min optik legio. Alle får minimum 67 et halvt minuts spilletid, ingen er kedede af at skulle "starte ude", og alle føler sig lige værdige. I dag er der ingen på "mit" hold, som tænker over, at det er en mærkelig måde at gøre det på, for det er bare blevet et vilkår. På samme måde som, at ingen tænker over, at kampene varer halvanden time. For det gør de jo bare. Det er mig en gåde, at ikke alle, som arbejder med breddefodbold, gør det samme. Om ikke andet så for at undgå en masse forældre-konflikter, som jo i ni ud af ti tilfælde handler om spilletid eller mangel på samme. Ideen er hermed givet videre.

Masser af spil til træning

Til træning er vi også ligeværdige. Vi træner alle sammen på de samme tidspunkter, og selv om også vi kæmper med begrænsede træner-ressourcer, så er der altid det samme tilbud til spillerne. Et tilbud om en god, intensiv træning. Vi starter altid træningerne med at mødes alle sammen, og vi slutter af på samme måde. Der er ikke nogen "afdelinger" i afdelingen.

Selve træningen er ikke nødvendigvis på noget tårnhøjt niveau. For det første aner vi ikke på forhånd, om vi bliver 35 eller 50, og for det andet er der typisk en 15-20 spillere pr. træner. Meget af vores træning handler om logistik, og så må vi bare sige, at finpudsning af detaljer, det når vi ikke. Jeg har for eksempel aldrig trænet dødbolde med mit hold. Men igen: Det er et valg, vi har truffet. Når vi kun træner to gange om ugen, så vil vi gerne bruge tiden på at spille. Og vi scorer såmænd også på hjørnespark engang imellem, når vi spiller kamp. Selvfølgelig om vi aldrig træner det.

"Alle får minimum 67 et halvt minuts spilletid, ingen er kedede af at skulle "starte ude", og alle føler sig lige værdige."

Morten Bruun, U19-træner i IF Lyseng

Min elskede mobiltelefon

Mit vigtigste arbejdsredskab er uden tvivl min elskede mobiltelefon, som er selve omdrejningspunktet for U-19 spillerne i IF Lyseng. 21700254 er kodet ind på rigtigt mange mobiler i lokalområdet.

Jeg ved, at mange indkalder deres spillere til kamp via facebook eller via holdsport.dk, og det kan man jo også sagtens. Man skal bare gøre sig det klart, at kampinvitationen ikke bliver lige så personlig, som hvis den er overbragt pr. sms.

Når vores hold skal ud at spille kamp, så står jeg for kampindkaldelser til hold 2, 3 og 4 (vores førsteholdstræner klarer hold 1), og på den måde er jeg i personlig kontakt med hele banden mindst en gang om ugen. For de SKAL melde tilbage. Det betyder, at ALLE bliver set, og det er vigtigt for de unge mennesker. Ligesom det er vigtigt for os andre.

Jeg vil også give min mobiltelefon æren for, at mindst ti af vores spillere stadig er aktive, for hvis folk ikke kommer til træning i en længere periode, så får de altid

lige en hilsen. Så de mærker, at "de savner mig" og oplever, at "der er nogen, der lægger mærke til, at jeg ikke er der". Ingen "får lov" til at stoppe uden at have været i sms-kontakt med undertegnede, og alle får at vide, at de er velkomne tilbage til hver en tid. Hvilket jeg følger op på med jævne mellemrum. Mange af de unge tror ikke, at man kan starte igen og føler det måske som et prestige-tab at skulle komme "krybende" tilbage, men når man bliver inviteret, så er det jo en anden sag. Jeg sendte en stak sms'er ud til en håndfuld af vores tidligere spillere her ved juletid, og der er faktisk en enkelt, som er startet på ny. Nu er der åbenbart blevet plads til fodbold i hans liv igen.

Ingen forbud mod at vinde

Selvfølgelig er der nuancer. Det er for eksempel lidt vigtigere for spillerne på vores hold 1 at vinde end for dem på hold 4. Men nuancerne er ikke vigtige, slet ikke i denne artikel.

Det vigtige er at præsentere de unge mennesker for en model, som de alle

sammen kan trives i. Et alternativ til andre steder, hvor tingene er mere målrettede. Vores model tiltrækker også spillere fra andre klubber, men vi tager ALDRIG kontakt til spillere udefra. Det ligger slet ikke i vores model. Til gengæld siger vi heller aldrig nej til nogen.

Hvis nu der er nogen derude, som tror, at med så afslappet et koncept, så må vi da stille med fire hold i B-rækken, så tager de fejl. Vores spillere har bestemt ikke forbud mod at vinde, så for fuldstændighedens skyld kan jeg fortælle, at vi i foråret stiller to hold i M2, et i A-rækken og forhåbentligt et i B-rækken. Det er slet ikke så ringe for en klub som vores.

Vi har ikke nogen målsætning for, hvordan det kommer til at gå. Faktisk er vores eneste målsætning for foråret at samle tilstrækkeligt mange spillere til igen at kunne stille fire 11-mandshold.

For hvis vi kan det, så ved vi, at vi stadigvæk gør noget rigtigt. ■